

Datum van
inontvangstneming

:

25/07/2017

Zaak C-338/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

7 juni 2017

Verwijzende rechter:

Varhoven administrativen sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 mei 2017

Verzoekster in cassatie:

██

Verweerder in cassatie:

Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite”

Hoofdeding

Cassatieberoep tegen de uitspraak van de Administrativen sad Varna (bestuursrechter Varna) waarbij het beroep tegen de stilzwijgende weigering van de Direktor na Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite” kam Natsionalen osiguritelnen institut (Directeur van het fonds „GewaARBorgde aanspraken van werknemers” bij het nationale instituut voor sociale zekerheid; hierna: „directeur bij het fonds GVRs”) om een besluit te nemen over een verzoek om honorering van gewaarborgde aanspraken bij insolventie van de werkgever, en tegen de daaropvolgende uitdrukkelijke weigering, werd verworpen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267, lid 1, onder b), VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 151 en 153 VWEU, de artikelen 3, 4, 11 en 12 van richtlijn 2008/94 en artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Prejudiciële vragen

1. Moeten de artikelen 151 en 153 VWEU en de artikelen 3, 4, 11 en 12 van richtlijn 2008/94 aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale bepaling als artikel 4, lid 1, van de Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (wet inzake de bescherming van gewaarborgde aanspraken van werknemers bij insolventie van de werkgever), op grond waarvan personen wier arbeidsverhouding werd beëindigd vóór het ingaan van de termijn van drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure betreffende het vermogen van de werkgever, van de bescherming van niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken zijn uitgesloten?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten het beginsel van de procedurele autonomie van de lidstaten, in het licht van de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en evenredigheid in het kader van de sociale doelstelling van de artikelen 151 en 153 VWEU en van richtlijn 2008/94 dan aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale bepaling als artikel 25 van de Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia, op grond waarvan bij het verstrijken van een termijn van twee maanden vanaf het tijdstip van inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure het recht om een gewaarborgde aanspraak in te dienen en te honoreren, vervalt, wanneer het nationale recht van de lidstaat een bepaling bevat als artikel 358, lid 1, punt 3, van de Kodeks na truda (wetboek arbeidsrecht), op grond waarvan de termijn voor het indienen van niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken drie jaar bedraagt vanaf het tijdstip waarop de aanspraak had moeten worden gehonoreerd, en betalingen die na het verstrijken van die termijn zijn verricht, niet als onverschuldigde betalingen worden beschouwd?
3. Moet artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het toelaat een onderscheid te maken tussen, ten eerste, werknemers met niet vervulde aanspraken wier arbeidsverhouding werd beëindigd vóór het ingaan van de termijn van drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure betreffende het vermogen van de werkgever, en werknemers wier arbeidsverhouding tijdens de vastgestelde termijn van drie maanden werd beëindigd, en ten tweede, tussen die werknemers en werknemers die op grond van artikel 358, lid 1, punt 3, van de Kodeks na truda bij beëindiging van hun arbeidsverhouding recht hebben op bescherming van hun niet vervulde aanspraken gedurende een termijn van drie jaar, die ingaat op het tijdstip waarop de aanspraak had moeten worden gehonoreerd?
4. Moet artikel 4 van richtlijn 2008/94, gelezen in samenhang met artikel 3 van die richtlijn en met het evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een bepaling als artikel 25 van de Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia, op

■

grond waarvan bij het verstrijken van een termijn van twee maanden vanaf het tijdstip van inschrijving van de beslissing over het instellen van een insolventieprocedure, de rechten om gewaarborgde aanspraken in te dienen en te honoreren, automatisch vervallen, zonder dat is voorzien in de mogelijkheid om de concrete omstandigheden individueel te beoordelen?

Aangevoerde bepalingen en rechtspraak van de Europese Unie

Artikelen 4, 151 en 153 VWEU

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 20

Beginsel van de procedurele autonomie van de lidstaten, gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel; arresten van 30 juni 2011, ■ (C-262/09, EU:C:2011:438, punt 55), 18 oktober 2012, ■ (C-603/10, EU:C:2012:639, punt 23), 12 december 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation (C-362/12, EU:C:2013:834, punten 31 en 32), en 18 maart 2010, ■ (C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 48)

Evenredigheidsbeginsel; arresten van 18 december 1997, Garage Molenheide e.a. (C-286/94, EU:C:1997:623), 11 mei 2006, Commissioners of Customs & Excise (C-384/04, EU:C:2006:309), 14 september 2006, Elmeka NE (C-181/04-C-183/04, EU:C:2006:563), 8 juli 2010, Afton Chemical (C-343/09, EU:C:2010:419, punt 45), 9 november 2010, ■ en ■ (C-92/09 en C-93/09, EU:C:2010:662, punt 74), 23 oktober 2012, ■ e.a. (C-581/10 en C-629/10, EU:C:2012:657, punt 71), 22 januari 2013, Sky Österreich (C-283/11, EU:C:2013:28, punt 50), en 17 oktober 2013, ■ (C-101/12, EU:C:2013:661, punt 29)

Richtlijn 2008/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever, overwegingen 3 en 7, artikelen 3 en 4

Arresten van 19 januari 2010, ■ (C-555/07, EU:C:2010:21, punten 47 en 48), 24 november 2016, ■ n (C-454/15, EU:C:2016:891, punten 31 en 32), 16 juli 2009, ■ (C-69/08, EU:C:2009:468, punten 38 en 39), 28 november 2013, ■ ■ ■ (C-309/12, EU:C:2013:774, punten 29-32), 17 november 2011, van Ardennen (C-435/10, EU:C:2011:751, punten 27 en 28), 10 juli 2014, ■ ■ ■ (C-198/13, EU:C:2014:2055, punt 37), 21 december 2016, AGET Iraklis (C-201/15, EU:C:2016:972, punten 32-36), en 10 februari 2011, ■ (C-30/10, ECLI:EU:C:2011:66, punt 25)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (wet inzake de bescherming van gewaarborgde aanspraken van werknemers bij insolventie van de werkgever, hierna: „ZGVRS”), artikelen 4, 6 en 25

Kodeks na truda (wetboek arbeidsrecht), artikel 358

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Verzoekster in cassatie was van 29 juni 2007 tot 14 mei 2012 in dienst bij de in Varna (Bulgarije) gevestigde onderneming Evrosileks OOD.
- 2 Bij in kracht van gewijsde getreden uitspraak nr. 3082 van 26 juni 2013 is Evrosileks door de Rayonen sad Varna (rechter in eerste aanleg Varna) op verzoek van verzoekster in cassatie veroordeeld tot betaling van de hierna volgende bedragen: „Nettovergoeding voor in maart 2012 opgenomen betaalde jaarlijkse vakantie”, „Nettovergoeding voor in april 2012 opgenomen betaalde jaarlijkse vakantie”, „Nettovergoeding voor in mei 2012 opgenomen betaalde jaarlijkse vakantie”, schadevergoeding wegens beëindiging van de overeenkomst zonder opzegging, wettelijke interest op alle hoofdbedragen vanaf de dag van indiening van het verzoek tot de definitieve betaling alsmede tot betaling van de volgende concreet vastgestelde bedragen: „wettelijke interest op de hoofdbedragen vanaf de dag van beëindiging van de arbeidsovereenkomst tot de dag van indiening van het verzoek”.
- 3 Bij uitspraak nr. 1192 van de Okrazhen sad Varna (Districtrechter Varna) van 18 december 2013 werd een insolventieprocedure betreffende het vermogen van Evrosileks ingesteld en werd die onderneming insolvent verklaard. De uitspraak arrest werd op 18 december 2013 in het handelsregister ingeschreven.
- 4 Met een verzoek tot honorering van een gewaarborgde aanspraak van 3 augustus 2016, dat op 8 augustus 2016 bij de zetel van de Teritorialno podelenie na Natsionalen osiguritelen institut (territoriale afdeling van het nationale instituut voor sociale zekerheid) is ingediend, verzocht verzoekster in cassatie om honorering van een gewaarborgde aanspraak krachtens de Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (wet inzake de bescherming van gewaarborgde aanspraken van werknemers bij insolventie van de werkgever). Zij legde daarbij de uitspraak over van de Rayonen sad Varna waarbij haar aanspraak in rechte is erkend en Evrosileks is veroordeeld tot betaling aan haar van nog verschuldigd loon, alsmede de op basis van deze uitspraak afgegeven uitvoerbare titel.
- 5 Aangezien de Direktor na Fond GVRS niet binnen de wettelijke antwoordtermijn had gereageerd, stelde verzoekster in cassatieberoep in tegen een stilzwijgende weigering. Daaropvolgend heeft de Direktor na Fond GVRS bij beschikking

■

nr. 4506-40-62 van 13 september 2016 geweigerd om de ingediende aanspraak te honoreren op grond van artikel 4, lid 1, onder 2), en artikel 25 ZGVRS.

- 6 De Administrativen sad Varna (bestuursrechter in eerste aanleg Varna) verwierp het beroep tegen die weigering. Hij stelde vast dat het vereiste van artikel 4 ZGVRS – de arbeidsverhouding was op het tijdstip van de inschrijving in het handelsregister van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure/betreffende het instellen van de insolventieprocedure met gelijktijdige vaststelling van de staking van betaling/betreffende het instellen van de insolventieprocedure, bevel tot staking van de activiteiten van de onderneming, vaststelling dat de schuldenaar heeft opgehouden te betalen en schorsing van de procedure omdat er onvoldoende actief is om de gerechtskosten te betalen, nog niet beëindigd of werd beëindigd tijdens de laatste drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van een insolventieprocedure in het handelsregister – een procedurevoorschrift is, dat beslissend is voor de uitkomst van het geding en verder onderzoek uitsluit. Daarnaast stelde de Administrativen sad Varna onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-247/12 vast dat de lidstaten volgens het Unierecht een dergelijke beperking in de tijd van drie maanden mogen invoeren zonder dat zij daarmee de werkingssfeer van de richtlijn onrechtmatig inperken.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdeding

- 7 Zoals volgt uit de feitelijke en juridische context van de zaak die aanhangig is bij de Varhoven administrativen sad (hoogste bestuursrechter) betreft het geding de vraag of personen wier arbeidsverhouding werd beëindigd vóór het ingaan van de in het nationaal recht voorgeschreven termijn van drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure, aanspraak kunnen maken op de minimumbescherming van hetgeen hen volgens de wet bij de vaststelling van de insolventie van hun werkgever verschuldigd is. Met andere woorden, aan de orde is de vraag of een beperking mag worden ingevoerd die niet ziet op de aard en de wijze waarop het recht op honorering van een aanspraak kan en moet worden gevorderd en evenmin op de omvang van dat recht, doch tot gevolg heeft dat het recht geweigerd wordt omdat de betrokken werknemers niet als gerechtigden worden beschouwd wegens het tijdstip waarop hun arbeidsverhouding is beëindigd. In de onderhavige zaak werd de arbeidsverhouding anderhalf jaar vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure beëindigd.
- 8 In de tweede plaats rijst de vraag of een nationale bepaling als voornoemde bepaling gerechtvaardigd is, volgens welke automatisch – zonder dat rekening kan worden gehouden met de individuele omstandigheden van een bepaald geval – is uitgesloten dat personen, wier arbeidsverhouding werd beëindigd vóór het ingaan van de wettelijk voorgeschreven termijn van drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure, aanspraak

kunnen maken op de minimumbescherming van hetgeen hen volgens de wet bij de vaststelling van de insolventie van hun werkgever verschuldigd is.

- 9 In de derde plaats dient te worden nagegaan of de in artikel 25 ZGVRS gestelde termijn voor het verzoek om honorering van een gewaarborgde aanspraak – te weten twee maanden vanaf de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure – de uitoefening van de rechten die personen aan de richtlijn ontleen, ten onrechte beperkt, voor zover een naar zijn aard vergelijkbare bescherming van het recht op erkenning van arbeidsgerelateerde aanspraken is neergelegd in de Kodeks na truda, die voorziet in een termijn van drie jaar, die ingaat op het tijdstip waarop de werkgever de aanspraak had moeten honoreren.
- 10 Richtlijn 2008/94, en richtlijnen 80/987 en 2002/74, die bij eerstgenoemde richtlijn zijn gewijzigd, strekken er voornamelijk toe werknemers in geval van insolventie van hun werkgever een minimumbescherming te waarborgen met betrekking tot de aanspraken die voortvloeien uit arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen.
- 11 In dit verband staat vast dat de lidstaten de aansprakelijkheid van de waarborgfondsen mogen beperken. Zo kunnen zij volgens artikel 4 juncto artikel 3 van de richtlijn de periode vaststellen waarover het waarborgfonds de onvervulde aanspraken honoreert (artikel 4, lid 2, van de richtlijn). Voorts kunnen de lidstaten de betalingen beperken tot een bepaald minimum, dat verenigbaar is met het sociale doel van de richtlijn (artikel 4, lid 3, van de richtlijn). De richtlijn voorziet niet in de mogelijkheid om bepaalde groepen van personen die de hoedanigheid hebben van werknemers met niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken tegen de werkgever die in staat van insolventie is verklaard, van de bescherming uit te sluiten, met uitzondering van de personen die op grond van het in artikel 12 van de richtlijn bedoelde vermoeden van bescherming zijn uitgesloten.
- 12 Volgens artikel 4, lid 2, onder b), VWEU valt het sociaal beleid, dat in titel X van het VWEU en inzonderheid in de artikelen 151 en 153 VWEU is geregeld, onder de gedeelde bevoegdheid, waarbij de lidstaten – mits zij de minimumvoorschriften van de Unieregeling naleven – over een zekere handelingsmarge beschikken, voor zover het Unierecht hen de mogelijkheid biedt een bevoegdheid uit te oefenen. In de praktijk bestaat evenwel een reeks gevallen, waarin de uitoefening van de bevoegdheid van de lidstaten de Unierechtelijke bepalingen van meet af hun nuttig effect kan ontnemen. De vraag rijst of dit in de onderhavige zaak het geval is.
- 13 In het licht van het bovenstaande kan tot de slotsom worden gekomen dat het sociaal beleid en de in het kader daarvan vastgestelde maatregelen ter bescherming van werknemers bij ontslag, hoewel zij onder de gedeelde bevoegdheid van de Unie en de lidstaten vallen, een zeker beschermingsniveau vereisen. Uit de aangevoerde rechtspraak kan worden afgeleid dat die bescherming aan volgende minimumvoorwaarden moet voldoen: de gerechtigden

■

zijn werknemers; het recht op honorering betreft arbeidsgerelateerde aanspraken, dat wil zeggen aanspraken die voortvloeien uit arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen; de aanspraken moeten gehonoreerd worden op een minimumniveau, waaraan plafonds kunnen worden gesteld, die niet lager zijn dan een minimum dat sociaal verenigbaar is met het sociale doel van deze richtlijn; de periode waarvoor het waarborgfonds de niet vervulde aanspraken honoreert, heeft betrekking op de laatste drie maanden van de arbeidsbetrekking en de daarmee samenhangende aanspraken op bezoldiging, en ligt vóór en/of na de in artikel 3, tweede alinea, bedoelde datum en kan zich binnen een langere referentieperiode situeren (artikel 4, lid 2, van de richtlijn). Volgens de bewoordingen van de richtlijn voorziet deze niet in de mogelijkheid om werknemers met niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken ten aanzien van de werkgever die in staat van insolventie is verklaard, de hoedanigheid van gerechtigde te weigeren, met uitzondering van de personen die op grond van het in artikel 12 van de richtlijn bedoelde vermoeden van bescherming zijn uitgesloten.

- 14 Volgens de nationale wettelijke regeling kan het recht op honorering van een gewaarborgde aanspraak slechts worden uitgeoefend door personen die de hoedanigheid van gerechtigde hebben, ook wanneer de betrokkene ontegenzeggelijk een werknemer is die een niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraak heeft ten aanzien van de werkgever die in staat van insolventie is verklaard. Volgens artikel 4, lid 1, punten 1 en 2, ZGVRS worden die werknemers beschermd die een arbeidsverhouding met de werkgever hebben of hadden en wier arbeidsverhouding op het tijdstip van de inschrijving in het handelsregister van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure of het instellen van de insolventieprocedure met gelijktijdige vaststelling van de staking van betaling, nog niet beëindigd was, alsmede personen wier arbeidsverhouding werd beëindigd gedurende de laatste drie maanden voorafgaand aan de inschrijving in het handelsregister van het instellen van de insolventieprocedure of het instellen van de insolventieprocedure met gelijktijdige vaststelling van de staking van betaling. Personen wier arbeidsverhouding vóór dat tijdstip werd beëindigd, zijn dus van de bescherming uitgesloten.
- 15 De begrippen verjaringstermijn en uitsluitingstermijn hebben in het Bulgaarse recht de volgende betekenis: bij het verstrijken van de verjaringstermijn verliest de houder van een subjectieve aanspraak de mogelijkheid de aanspraak uit te oefenen, zonder dat hij ophoudt houder van de aanspraak te zijn en zonder dat de aanspraak zelf vervalt. Wanneer iemands aanspraak na het verstrijken van de verjaringstermijn wordt gehonoreerd, is die betaling daarom geen onverschuldigde betaling. De uitsluitingstermijn heeft op zijn beurt tot gevolg dat de subjectieve aanspraak volledig vervalt. Na het verstrijken van een uitsluitingstermijn kan de aanspraak hoegenaamd niet meer gehonoreerd worden. Een uitsluitingstermijn moet derhalve ook ambtshalve in aanmerking worden genomen. In de onderhavige zaak volgt uit de juridische kwalificatie van de termijn volgens artikel 4, lid 1, punten 1 en 2, ZGVRS, dat het in casu een uitsluitingstermijn betreft. Na het verstrijken van die termijn vervalt het recht dus volledig, heeft de werknemer geen procesbevoegdheid meer en kan hij dus niet langer eisen dat het

waarborgfonds de wettelijk erkende aanspraak honoreert. Dit voorschrift heeft als rechtsgevolg dat de hoedanigheid van gerechtigde vervalt en alle overige materiële voorwaarden voor het recht op gewaarborgde betaling weliswaar objectief vervuld zijn, doch subjectief niet langer bestaan. Bij de verwijzende rechter rijst aldus de vraag of de nationale wettelijke regeling, in plaats van de aansprakelijkheid voor het waarborgfonds – dat wil zeggen de mogelijkheid aanspraken ten aanzien van dit fonds te doen gelden – te beperken, niet veeleer op fundamentele wijze in de rechtssfeer van de betrokkenen (werknemers) ingrijpt en deze verandert, aangezien het recht op honorering van een aanspraak hun van meet af aan wordt ontnomen.

- 16 Daarom moet – indien volgens de geldende rechtspraak van het Hof van Justitie de betreffende voorschriften van richtlijn 2008/94 aldus moeten worden uitgelegd dat zij toestaan dat de aansprakelijkheid van het waarborgfonds wordt beperkt – in het onderhavige geval de bepaling van artikel 4, lid 1, punten 1 en 2, van de nationale wet worden beschouwd als een bepaling die niet alleen in een beperking voorziet, doch personen de hoedanigheid van gerechtigde in de zin van de wet ontnemt, ook wanneer niet kan worden betwist dat de betrokkene aanspraken heeft die voortvloeien uit arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen en is voldaan aan de overige voorwaarden voor de aansprakelijkheid, te weten dat de werkgever insolvent is geworden, de betrokkene onbetwistbaar werknemer is en zijn aanspraken in rechte zijn erkend. De nationale wetgever heeft daarbij evenmin in de mogelijkheid voorzien aan te tonen dat er bijzondere omstandigheden zijn die een dergelijke beperking uitsluiten. Voornoemde beperking is dus absoluut van aard en alle andere overwegingen doen daaraan niet af.
- 17 In dit verband rijst de logische vraag of een nationale bepaling als artikel 4 ZGVRs niet tot gevolg heeft dat de artikelen 151 en 153 VWEU en artikel 4 juncto artikel 3 van richtlijn 2008/94 hun volle werking verliezen, wanneer in een geval als het onderhavige de bepalingen van nationaal recht niet enkel de aansprakelijkheid van het waarborgfonds beperken maar de werknemer, die recht heeft op honorering van een gewaarborgde aanspraak, de hoedanigheid van gerechtigde verliest. Daarmee vervalt de minimumbescherming van de betrokkene volledig.
- 18 Deze omstandigheid doet – bij overigens vergelijkbare feiten – bovendien de vraag rijzen of artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is geschonden, en wel inzonderheid omdat de regeling die in de richtlijn is vastgelegd voor de bescherming van werknemers in geval van insolventie van hun werkgever slechts wordt toegepast op personen wier arbeidsverhouding met de werkgever op het tijdstip van de inschrijving in het handelsregister van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure of het instellen van de insolventieprocedure met gelijktijdige vaststelling van de staking van betaling, nog niet beëindigd was of werd beëindigd tijdens de laatste drie maanden vóór de inschrijving van die beslissing in het handelsregister, terwijl werknemers wier

■

arbeidsverhouding [vóór] de vastgelegde periode van drie maanden is beëindigd, [g]een gewaarborgde aanspraak hebben.

- 19 Volgens artikel 358, lid 1, punt 3, van de Kodeks na truda beschikken werknemers over een termijn van drie jaar om een verzoek tot honorering van niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken in te dienen. Volgens artikel 358, lid 2, punt 2, van de Kodeks na truda zijn geldvorderingen opeisbaar vanaf de dag waarop de betaling op de daartoe bepaalde wijze had moeten gebeuren. Uit die bepaling en uit de geldende nationale rechtspraak volgt dat die termijn naar de aard ervan een verjaringstermijn is. Hoewel die bepaling gevallen regelt waarin de onderneming van de werkgever waarin de werknemer met een niet vervulde aanspraak is tewerkgesteld, probleemloos functioneert en niet een geval als het onderhavige, waarin de werkgever insolvent is verklaard, verleent de Kodeks na truda dus een veel ruimere bescherming voor de honorering van niet vervulde arbeidsgerelateerde aanspraken. De Kodeks na truda voorziet niet in een verschillende behandeling of in een uitsluiting van bepaalde groepen van personen uit de kring van beschermingsgerechtigden, doch voorziet slechts in een verjaringstermijn waarbinnen die personen hun aanspraken kunnen indienen. De ZGVRS daarentegen beperkt het recht op bescherming en sluit voorts bepaalde personen van meet af aan uit van de minimumbescherming van het recht op honorering van arbeidsgerelateerde aanspraken.
- 20 Gelet op bovenstaande overwegingen wenst de verwijzende rechter te vernemen in hoeverre met de Unierechtelijke beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid verenigbaar is, een nationale regeling als artikel 25 ZGVRS die voor de honorering van de betreffende aanspraken voorziet in een regeling – te weten een termijn van twee maanden vanaf de inschrijving in het handelsregister van de beslissing over het instellen van een insolventieprocedure – die minder gunstig is als die van de Kodeks na truda, die een termijn van drie jaar vaststelt die ingaat op het tijdstip waarop de werkgever aan een betaling had moeten voldoen, ongeacht het tijdstip waarop de arbeidsverhouding werd beëindigd. Weliswaar dient in aanmerking te worden genomen dat beide wettelijke regelingen op verschillende situaties zien, doch hetzelfde doel nastreven, te weten het recht van de werknemer op honorering van arbeidsgerelateerde aanspraken te beschermen. In dat opzicht omvat de verschillende behandeling van de gerechtigden ook aspecten die van belang zijn voor de beslechting van het geding.
- 21 Voorts rijst in dit verband – aangezien artikel 11 van de richtlijn de lidstaten toestaat een gunstigere nationale regeling op werknemers toe te passen en het invoeren van ongunstige voorwaarden beperkt, zodat enkel de in artikel 12 van de richtlijn genoemde werknemers uitdrukkelijk van bescherming zijn uitgesloten – de vraag of de uitsluiting van andere groepen van personen volgens de nationale regeling van de ZGVRS, inzonderheid die personen wier arbeidsverhouding werd beëindigd vóór het ingaan van de termijn van drie maanden vóór de inschrijving van de beslissing over het instellen van de insolventieprocedure, verenigbaar is met de sociale doelstelling die is opgenomen in de overwegingen 3 en 7 van de richtlijn.